

— 'Αλλοίμονον ! ἀπὴντησεν ἐκεῖνη. Φοβοῦμαι μήπως τοῦναντίον ὠνειρευόμεθα μέχρι τοῦδε καὶ τώρα μόνον ἢ πραγματικότης μᾶς περιτοίχει.

“Οτε ἀνέτειλεν κυρίως ἡ ἡμέρα τὸ νεαρόν ζευγος προσελθὼν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, εὗρεν ἀρκούντως πολυάριθμον πλῆθος Γάλλων παρεπιδημούντων κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἐπὶ τῶν γραφικῶν καὶ παχυχλόων ἐκείνων ὄχθων. Δύο γυναῖκες διεφιλονέικουν ἐν τῇ ὀμπγύρῃ τὸν βασιλείον θρόνον, ἀλλ’ ἄνευ φόβου ἐμφυλίου πολέμου, διότι ἡ ἑτέρα αὐτῶν ἡ Μαγδαλινῇ, ἤρκειτο εἰς τῆς καλλονῆς μόνης τὸ καλλιχρυσὸν στέμμα, παραιτούσα εἰς τὴν ἀντίπαλον αὐτῆς, τὴν Λίζαν, τὸ ἀδαμαντολαμπές καὶ ἐπιζήλον σκῆπτρον τοῦ πνεύματος.

Ἐκάθισε μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου αὐτῆς ἑκατέρα, ἡ μὲν ἀριστερῇ τοῦ πλοίου, ἡ δὲ δεξιᾷ παρὰ τὸ πηδάλιον, αἱ δὲ λοιπαὶ θέσεις ἐμοιράσθησαν εἰς πολλοὺς ἰθαγενεῖς καὶ κοσμοπολίτας ὁδοιπόρους, οἵτινες, ὡς περιτρίμματα ἀπορριπτόμενοι, χάριν μόνου τοῦ χρυσοῦ των παρελήφθησαν. Τὸ σκάφος, κομψότατα διακεκοσμημένον καὶ πολλὰς φέρον σημαίας, κυματιζούσας ὑπὸ τὰς ἐωθινὰς πνοάς, προὔχῳρει πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθον, ἐνῶ τὸ μεῖδιμα τοῦ παιδοῦ λυκαυγοῦς ἐρατεινῶς χρυσοῦν καὶ ροδίζον τὰ ὠχρόλευκα νέφη, προὔμηνεν ἡμέραν μέλλουσαν νὰ καταυγάσῃ αἰθρῶς τὴν φύσιν δι’ ἀπλέτου φωτός.

— Καὶ τώρα, κύριοι, εἶπεν ἡ Λίζα, ἃς ἐντυφῆσμεν εἰς πνευματώδεις συνδιαλέξεις. Κυρία κόμης, ἐλθετε πλησίον μου ! ἐδῶ θὰ εὔρητε καὶ ποιητὴν, ὁ ὅποιος θὰ ψάλῃ τὴν καλλονὴν σας, καὶ ζωγράφους στεφανωθέντας ὑπὸ τῆς μεγάλης ἐκθέσεως, οἱ ὅποιοι θὰ τὴν ζωγραφίσωσι, καὶ μυθιστοριογράφους οἱ ὅποιοι θὰ περιγράψωσιν ὅσα θὰ ἐμπνεύσῃτε πάθῃ τὴν μοναδικὴν ταύτην ἡμέραν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Τότε συνέστησε πρὸς τὴν Θηρεσίαν πληθὺν προσώπων, μεθ’ ὧν καὶ τὸν σύζυγον καὶ τὸν δεκαοκταετῆ υἱὸν τῆς, καὶ τὴν ὀλίγα ἔτη ὑπερτεροῦσαν θυγατέρα τῆς Ἰωάνναν Οἰλοριέ, ξανθόκομον παρθένον, ἥτις θὰ ἦτο ἀρκούντως εὐεῖδης ἂν τὸ φυσικὸν ὕψος δὲν ἦτο καθ’ ὁλοκληρίαν ἐξωρισμένον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῆς. Ὡνόμασε πρὸς τὴν ξένην κύριον ἀκαδημαϊκὴν δεξιότητα κεκτημένον περὶ τὰς πρὸς τὰς γυναῖκας φιλοφρονήσεις, ἕτερον ἀντιπρόσωπον τοῦ φιλελευθέρου πνεύματος ἐν γένει, οἶονεῖ τελευταῖον λείψανον τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας, παραδόξως διασῶθῃ διὰ μέσου τῶν διαρρευσάντων αἰώνων, ἔπειτα νεανίαν τριχοκοσμούμενον κατὰ τὸν ἔωλον συρμόν τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, γόνον πατρός, ὅστις συνεδέετο διὰ φιλίας πρὸς τὴν κ. Ρεκαμιέ, ἀκολουθῶς δὲ παρήλασαν πρὸ αὐτῆς πολλοὶ ἄλλοι, καὶ ὁ Δεζόρμ, ὁ διάσημος κριτικὸς τῆς ἐφημερίδος *Σφαῖρας*, ὅστις, μηδὲν πρὸς αὐτὴν ἀτενίσας, ὑπανέστη μόνον ἀπὸ τοῦ βάρους, ἀναγινώσκων τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἄρθρον ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐφημερίδι, ἥτις μόλις ἐφθάσεν ἐκ Παρισίων κατὰ τὴν αὐγὴν.

Παράδοξον ! ὅλοι ἐκεῖνοι ἦσαν πνευματώδεις καὶ μόνος ὁ πατὴρ Οἰλοριέ ἐξηρεῖτο καθ’ ὁλοκληρίαν, ἀποβλακούμενος ὁσμηραὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ τῆς εὐφύας ὡς οἱ πυροβοληταὶ καθίστανται κωφοὶ

ἐν μέσῳ τῶν βαρυβρόντων θορύβων των. Ἐν τῇ κινδυνῶν ταύτῃ ὀμπγύρει καὶ αὐτὸς ὁ πατριὸς ἐνεῖχε πνεῦμα, ἡ δὲ ἀδέλφιος προστριβὴ τινῶν ρινομακτρῶν προὔκალεσε πολλὰκις τὸν γέλωτα τῶν μεμυημένων τὴν μυστικὴν εὐωχίαν τῆς κακεντρεχοῦς ἐκείνης φαιδρότητας. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ Θηρεσία, ἥτις οὐδεμίαν ἔτι σπινθηροδόλον εὐφυολογίαν εἶχε ρίξει ἐπὶ τοῦ τάπης, παρετήρησεν ὅτι ἅπας ὁ ὄμιλος πρόσεδόκα ἥδη ἀνυπομόνως τὴν ὠραίαν λέξιν, δι’ ἧς ὤφειλε ν’ ἀποτίσῃ τὴν τιμὴν τῆς εἰς αὐτὸν εἰσόδου τῆς φυσικῆς ἢ θηρευομένης λέξης δὲν τῇ ἐπῆλθε, τὸ πρῶτον δὲ ἥδη ἐπὶ ζωῆς τῆς ἡ τάλαινα κατείδεν ὅτι ἡ στεῖρα κεφαλὴ τῆς ἦτο πάσης εὐφύας ἔρημος. Ἐξεζήτησε τότε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ἀλβέρτον, ὅστις φρονίμως πράττων εἶχεν ἐκλέξει θέσιν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Μαγδαλινῆς ἐν τῷ μέσῳ εὐεῖδων καὶ εὐμείδων Χαρίτων. Ἐὰν δὲ τις γνωρίζων τὰ περὶ τῆς πολυθορύβου διαδικασίας παρετήρει τὴν ἡδυστάτην προσήνειαν, μεθ’ ἧς ἐστρέφετο πρὸς αὐτὸν ἡ ἀνασσα τῆς καλλονῆς ὁσάκις ὠμίλει, θὰ ἐμάντευε κακὰ ἀναμφιλόλως περὶ τῶν ἀντιδίκων του.

Ἐν τούτοις ἡ περὶ τὴν Λίζαν πληθύς, ἀρνούμενη πᾶσαν ἐπιείκειαν πρὸς τὴν Θηρεσίαν, ἥτις οὐδόλως ἀπῆστραπτεν, ἤρχιζεν ἥδη βάλλουσα τὰ πρῶτα λαμπρά καὶ θορυβώδη πυροδρόκτα τῆς πνευματώδους ὀμιλίας. Πρῶτος ὁ υἱὸς τῆς βασιλίδος ἐρρίψε λέξιν, ἥτις, καίτοι δὲν ἀνῆκεν εἰς τὰ ἀληθῆ εὐφυολογήματα, ἦτο ὅμως, ἡ ἐθεωρήθη πνευματώδης ὁπωσδήποτε. Ἡ δὲ εὐτυχὴς μήτηρ, κροτήσασα τότε τὰς χεῖρας, ἐκραξε πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς, ἥτις ἠκροάτο περιπαθῶς τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ τῶν φιλοφρονήσεων ῥήτορος, μακρὰν παντός ἀδιακρίτου ὥτως :

— Ἰωάννα ! ὁ ἀδελφός σου διέλαμψε !

Ἡ Θηρεσία ἐνόησε τὸν ἀπηνῆ πρὸς αὐτὴν ὑπαινιγμὸν τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων, ἐπιθυμοῦσα δὲ νὰ φανῇ τέλος πάντων νοήμων ἐπὶ τινος οἰουδῆποτε θέματος, ὑπεδύθη θαρραλέως τὴν ιδιότητα βωδοῦ τῆς σκηνῆς προσώπου καὶ ἀφιέρωσε τὴν ἀκοὴν τῆς εἰς τὸν Δεζόρμ, τοῦ ὁποίου τὸ ἀκροατήριον τοῦναντίον σπανίως προσεῖχεν εἰς τὰς κριτικὰς ὀμιλίας του. Ὁ μέγας ἀνὴρ, περατώσας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιφυλλίδος, ἥτις ἐπεγράφετο : « ὁ Δεζόρμ περὶ τοῦ Βίκτωρος Οὐγώ », ἀνέλαβε νὰ σχολιάσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν εὐήκοον γείτονα, ἥτις ὅμως ἐξέπεσεν αἰφνης ἀτυχέστατα τῆς ἐκτιμῆσεως αὐτοῦ, ὁμολογήσασα ἀπροκαλύπτως ὅτι οὐδέποτε ἀγαγινώσκει τὴν *Σφαῖραν*.

Αἰφνης ἡ Λίζα, ἥτις ἤγάπα οὐχὶ τὰς κατ’ ἰδίαν, ἀλλὰ τὰς δημοσίας διαλέξεις, ἐνέσκηπεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς συνομιλίας διὰ τῆς ἐξῆς ἀπροσδοκίτου φράσεως :

— Ὁ Βίκτωρ Οὐγώ ! ἦ, οὐδέποτε θὰ τὸν συγχωρήσω διὰ τὸ σφάλμα του· ὀλίγην πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν σταθερότητα ἂν εἶχεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, θὰ εἶχεν αἰθουσαν μοναδικὴν εἰς τοὺς Παρισίους.

Ἡ Θηρεσία προσέβλεψεν ἀτενῶς τὴν λαλήσασαν ἀποροῦσα ἂν ὠμίλει σπουδαίως ἢ νῦτραπελίζετο, ὁ δὲ κριτικὸς, ἀποβαλὼν πρὸς στιγμὴν τὰ δίοπτρα, παρετήρησε πλαγίως ὡς κίσσα περιδῆλπουσα τὸν ὀρνιθῶνα, ἐν τῷ ὁποίῳ νωστὶ ἐτέθη, καὶ ἀπῆντησε μετριοφρόνως.

— Τὸ θέμα τοῦτο ποτὲ μέχρι τοῦδε δὲν ἐμελέτησα.

ἀλλ' ἀληθῶς μοι ἐνεπνεύσατε ἰδέαν τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιφυλάξω, διὰ τὴν προσεχῆ ἐπιφυλλίδα μου :

« Ἡ αἰθουσα ἦν θὰ εἶχεν ὁ Οὐγὼ ἂν ἦτο ἀλλοῖος ».

« Ω ! τοῦτο εἶναι θέμα ἐνδιαφέρον πραγματικῶς.

Οἱ μεγάλοι αἰθεροθαφεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς Θηρεσίας προσπλάθονσαν ἐπὶ τοῦ λαλοῦντος μετ' ἐντόμου, οὕτως εἰπεῖν, ἐκπλήξεως. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκλαδῶν ὡς ἐκφρασὶν ἀκράτου θαυμασμοῦ τὴν αὐτόματον ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς εἰς τὸ ἄωτον ἐξικομένης ἀπογοητεύσεως, ἤρχισεν ἀρεσκόμενος εἰς τὴν συναναστροφὴν μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις πλήρης προσπλάσεως καὶ εὐλαβείας ἠκοῦτο τῆς ὁμιλίας του, ἀφελοῦς θαυμασμοῦ ἐπιφωνήματα ἐνίοτε ἀφίνουσα, τῇ ἀπένειμε δὲ μάλιστα διὰ παρεμπιπτούσης τινὸς φράσεως ἔπαινον εὐφύας καὶ ἀκριβοῦς ἀντιλήψεως.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀλδέρτος ἐνθυμούμενος τὰς συντάς συμδουλὰς τῆς Ἑρμας, ἐφέρετο πρὸς τὰς κυρίας μετὰ πολλοῦ ἱπποτισμοῦ. Καὶ ἀντ' οὐδενὸς μὲν θὰ συνῆναι ὅπως ἐκλιπαρήσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν προστασίαν τῆς μυριοθελήτρου φίλης τοῦ δικαστικοῦ προέδρου, ἀλλ' ἂν ἐπὶ τέλους ἡ παιγνιώδης καλλονὴ ἐκ φαντασιοπληξίας ὀρμωμένη, ἐπελαυδάνετο αἰφνης τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ, ἔνεκα τούτου καὶ μόνου θὰ ἐκινδύνευεν ἄρα ἡ ἀμεμπτος αὐτοῦ τιμὴ ; « Ω, οὐχὶ βεβαίως ! Ἀλλ' ἰδοὺ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀκράτου καὶ μεταδοτικῆς εὐθυμίας, τὴν ὁποίαν διέχεον αἱ χαριτόβρυτοι γείτονες, ἡ ζοφερά τῆς δίκης ταύτης ἰδέα ὡς ὠχρόμελαν νέφος ἐπικαθημένη, ἐπεσκότιζεν ἀπαισιῶς τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ μέτωπον.

— Λοιπὸν ! τῷ εἶπε τότε ἡ Μαгдаλνὴ χαμπλοφῶνως ἐν στιγμῇ καθ' ἣν οἱ λοιποὶ συνομιλοῦντες θορυβῶδως οὐδόλως εἰς αὐτὰς προσεΐχον. Μὴ εἰσθε μελαγχολικός ! Προχθές μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας συνεδουλεύθη τὰ ἄσπρα, καὶ ἐξηγάγον οἰωνὸν ὅτι θὰ νικήσετε τοὺς ἐχθρούς σας.

— Εὐχαριστῶ, ὦραία ἀστρολόγε ! τῇ ἀπάντησεν ἄλλ' ὁ ὦραῖος οὗτος πῖλος σας δὲν ὁμοιάζει τὰ τοῦ Νοστράδαμου.

ὑπὸ τὸ κράτος δ' αἰσθήματος ἀναμίκτου ἐξ ὀργῆς καὶ χαρᾶς, εἶπε κατ' ἰδίαν.

— Αὐτὴ ἡ Ἑρμα τῇ διηγῆθῃ, φαίνεται, ἦδη ὅλην τὴν ἱστορίαν μου.

— Κατὰ τὴν ὄραν τοῦ προγεύματος ὅτε τὸ στρατόπεδον τοῦ κάλλους ἀνεμίσχθη εἰρηνικῶς πρὸς τὸ στρατόπεδον τοῦ πνεύματος, ὁ Ἀλδέρτος ἤκουσε συγχαρητηρίους ἐκφράσεις ἐπὶ τῇ εὐφύᾳ τῆς συζύγου του, ἐκεῖνη δ' ἐπὶ τῇ ἱπποτικῇ αὐτοῦ συμπεριφορᾷ, ἀλλ' ἡ διαδήλωσις αὐτῇ προφανῶς ἥκιστα ἐφαίδρυνεν αὐτήν.

Ὅταν τὸ σκάφος ἔφθασεν εἰς Μελλμερί, προὔπνυνεν αὐτὸ εὐθυμος καὶ χαρίεις ὁμιλος ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς δουκίσσης δὲ Λωταρέ. Οἱ φίλοι, ἀναγνωρίσαντες τότε ἀλλήλους, ἀπεβιάσθησαν καὶ ἐσπεύσαν πρὸς τὰς ναυσιδρομίας ἀλληλοκρατοῦμενοι, ἡ δὲ δουκίσσα, ἥτις προηγείτο τῆς θριαμβικῆς πορείας, παρέλαβε δεξιὰ αὐτῆς τὴν Θηρεσίαν καὶ ἀριστερὰ τὴν Μαгдаλνὴν. Ἡ Βαλεντίνη ἀνεῦρεν ἀπροσδοκῆτως τὸν πρίγκηπα Καδαμπινὸ, ὁ ὁποῖος εἶχε προσέλθει τότε μόλις ἀνεπισημως, ὅπως μὴ παράσχω σπουδαίαν ἀφορμὴν κακεντρεχῶν σχολίων εἰς τοὺς εὐφυολώστους κατηγόρους τοὺς ἀποτελοῦντας τὸν θιάσον Θιλοριέ,

δι' οὗ ἀπαισία τις ἤκω θὰ ἔφθανεν ἴσως εἰς τὰ ὅσα ζηλοτύπου συζύγου, ἐν πυρετώδει ἀνησυχίᾳ διαμένοντος εἰς Παρισίους, ἐνθα συνεκράτουν αὐτὸν αἱ ἀσχολίαι τῶν θηρευτικῶν ἐκδρομῶν.

Ὁ Βεριζάλ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ὑψηλὸς πῖλος, αἱ χιονόσπαρτοι παραγναθίδες καὶ ἡ ἐξέχουσα γαστήρ προέδιδον ἦθος ἡγεμονικόν, ἠκολούθει κατόπιν τῆς κ. Σανδολέν, ἡ δὲ Μοντουσσέ, ὁ προσφιλες εἰς τὰς κυρίας, φέρων ἀχύρινον πῖλον περιδεδεμένον διὰ κυανῆς ταινίας, περιθωράκιον λευκὸν καὶ εὐρύν ἐπενδύτην, κυματίζοντα περὶ τὸν ἰσχνὸν κορμὸν του, ἐφαίνετο ὡς ἀπλοῦς πράκτωρ χρηματιστηρίου διαπρέπων ἐπὶ κομψότητι. Συστηθεὶς ὑπὸ τῆς Μαгдаλνῆς πρὸς τὴν Θηρεσίαν, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς, ἐν ᾧ τὸ στόμα του ἐλάλει τυπικῶς τὰς πεζὰς φιλοφρονήσεις τὰς ἀπαιτουμένας ὑπὸ τῆς τοιαύτης διατυπώσεως, βλέμμα λεπτῆς περιεργίας, βλέμμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκείνη μετὰ πικρᾶς δυσαρεσκείας ἀνέγνω ὅτι ἅπαντα ἡ ἱστορία τῆς τῷ εἶναι γνωστῇ.

Συγχρόνως μικρόσωμὸς τις καὶ ἄσχημος ἀνὴρ, ἔχων τὴν κόμην καὶ τὸν πάγονα διεσκευασμένον κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν τρόπον καὶ κρατῶν χαρτοφυλάκιον, εἰσέδουε πανταχοῦ μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἐπληττε τοὺς ὅμους τῶν ἐπιτηρητῶν καὶ τῶν ὁδηγούντων τοὺς δρόμους, καὶ, ἐπερωτῶν τὰς κυρίας περὶ τῶν ἐνδυμασιῶν των, κατέγραφε σημειώσεις καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτῶν.

Γράφων δὲ ἀπέτεινε πρὸς αὐτὰς τὰς συνήθεις ἐν τῷ λόγῳ του εὐτραπέλους φράσεις.

— Εἰσθε ἐξαισία ! ἀξιολάτρευτος ! ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι με καταστρέφετε ; τὸ παράστημα καὶ ἡ περιβολὴ σας θὰ μπκύνωσιν ἐπὶ πολὺ τὸ τηλεγράφημά μου, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ πληρώσω τοῦλάχιστον 25 λουδοβικία ! . . . Εἰσθε τοῦλάχιστον συνδρομητρία εἰς τὴν ἐφημερίδα μου ;

— Ὑπερβαίνει τὰς 17,000 ἡ ὁμήγουρίς μας, εἶπε, προσλαμβάνων σπουδαῖον ὕψος, πρὸς τὴν δοῦκισσαν δὲ Λωταρέ. Καὶ οἷς, κ. Σανδολέν, τί μᾶς διδετε ἀντὶ τοῦ πλουσιῶν ἀμύτου, τὸν ὁποῖον σὰς ἀποφέρει ἡ εἰσπραξὶς τῶν ναύλων μας ; Τί, δὲν εἰσέχετε ἀκόμη ; ὦ, αὐτὸ εἶναι λυπηρόν ! πῶς λοιπὸν νὰ γράψω τὸ ἄρθρον μου ;

Ὅτε παρετήρησε τὴν Θηρεσίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔγνώριζε, ἠρώτησε περὶ αὐτῆς τὴν δοῦκισσαν, οὐδὲ κἀν φροντίζων ὅπως μὴ ἀκουσθῇ, γράφων δὲ τὰς σημειώσεις του, ἐθεώρει αὐτὴν μετὰ παγετώδους φλέγματος.

— Πιστεύω ὅτι ἐπέτυχε καθ' ὁλοκλήριαν ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, διαστέλλων τὰ χεῖρῃ εἰς λαθραῖον μειδίαμα, ἐν ᾧ ἀπεχαιρέτα τὴν ξένην δι' ἐλαφρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς.

— Κύριε πρόεδρε ! ἀνέκραξε πρὸς τὸν Μοντουσσέ, ὁ ὁποῖος συνεσφίγγετο ὅπως τῷ ἀψήσῃ ἐλευθέραν τὴν διδόν, σὰς συμβουλεύω νὰ πτερυγίζητε ὡς χρυσάλλης περὶ τῶν κυριῶν. Ἐγὼ ἐκουράσθην ὑπερβολικῶς εἰς αὐτὸν τὸν καύσωνα !

Καὶ ἀπεμακρύνθη σταλάζων ρύακας ἰδρώτος. Ἡ Θηρεσία θορυβηθεῖσα ἠρώτησε :

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος φαίνεται τόσο ἀπνοχολημένος καὶ συγχρόνως τόσο ὀλίγον φιλόφρων ;

— Ἄ, δὲν τὸν γνωρίζετε ; εἶναι ὁ Λουζινιάργ, ὁ δημοσιογράφος.

— Θεέ μου ! μήπως θὰ παρεμβάλλῃ ἡρά γε καὶ τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν ἐφημερίδα του ; ἀνέκραξε φανταζομένη ἥδη τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως διείδεν αὐτὸν μακρὰν σφίγγοντα τὴν χεῖρα τοῦ δημοσιογράφου, εἰ μὴ μετὰ πικρίας, ἀλλὰ μετ' ἀμυχανίας ἐπαίδουπτης. Προφάνως εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων ἔτι λάβει ὑπ' ὄψει πάσας τὰς λυπηρὰς καὶ παραδόξους δυσμετετείας, ἃς ἐπέπρωτο νὰ τῷ παράσχη ἡ θορυβώδης ἐκείνη ἡμέρα.

Αἱ ναυσιδουραὶ διεξήχθησαν πομπευόμεναι ὑπὸ βροντῶδων ζητωκραυγῶν τοῦ θεωμένου λαοῦ, ἐν ᾧ οἱ εἰς ἀνώτερα κοινωνικά στρώματα ἀνήκοντες θεαταὶ παρετήρουν νοχελῶς ἀπὸ τῶν πέριξ λοφίσκων. Ἀλλ' αἰθνης ἀνέτειλε καὶ πάλιν ἐν μέσῳ τοῦ ὄμιλου ὁ Λουζινιάργ πυρετωδῶς ἀπομαρσάνων τὸν κάθιδρον λαιμὸν καὶ τὸ μέτωπον.

— Κυρίαί, ἀνέκραξε δοδαρῶς, ἔστειλα τὸ τηλεγράφημά μου εἰς Παρίσιους. Ὁ δημοσιογράφος σᾶς ἐγκυβελλεῖ . . .

Ἐσίγησε πρὸς στιγμήν ὡς ἐπικροτούμενος ἠθοποιὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, βέβαιος ὅτι μέλλει καὶ πάλιν ν' ἀνευφημηθῇ, διακόπτων δὲ τὰς διεγερθεῖσας κατὰ τοῦ σκοποῦ του γυναικείας ἐνστάσεις προσέθηκε :

— Ἀλλὰ μένει ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ ὡς οἷος δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ πλέον δι' ἐρωτήσεων.

Ἐνῶ δὲ ἀντήχουν πέριξ χειροκροτήματα καὶ ἐπιφωνήσεις θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ εὐφυλογίᾳ, ἐκεῖνος ἀναλαμβάνων τὰ καθήκοντα, ἅπερ ἐπιβάλλει ὁ τίτλος οὗτος, ἔτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τὴν Θηρεσίαν ἥτις ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ μηχανικῶς.

— Ποῦ θὰ γευματίσητε, κόμνησα ;

Ἐν τῇ αὐσανούσῃ ὀλοὲν ταραχῇ ἀμυχανίας ἀνεκλαλήτου, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐψιθύρισε :

— . . . Νομίζω . . . εἰς τὸ ἀτμόπλοιο . . . ἢ κ. Σανδολέν . . .

— Λαμπρά ! ἀνέκραξεν ὁ Λουζινιάργ· θὰ παραβῶ τὰς διατυπώσεις τῶν ἐπισήμων γευμάτων. Προσέρχουμαι αὐτόκλητος ἐλευθερῶς, ἂψ' οὐ εἰμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Καὶ διπυθύνθη πρὸς τὴν ἀκτὴν, συμπαρασύρων σχεδὸν ἔντρομον τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις ἀναζητήσασα διὰ τοῦ βλέμματός τὸν σύζυγόν της, εἶδεν αὐτὸν κρατούμενον ἀπὸ τοῦ βραχίονος ὑπὸ τῆς κ. Σανδολέν, ὡς οὐραγοῦς δὲ ἀκολουθοῦντας ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Βερίζαλ καὶ τὸν Μοντουσσέ. Ὡσεὶ τελευταῖον καὶ καίριον τραῦμα ἐπληξε τὴν καρδίαν της, ἔκυψε τεθλιμμένη τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν σιδεροδάκτυλον χεῖρα τῆς κωφῆς Εἰμαρμένης, καὶ βαδίζουσα ἀφῶνως ἀνεπὼλει περιπαθῶς τὸν χρόνον καθ' ὃν αὐτὴ καὶ ὁ Ἀλβέρτος ἀρτισθάνδετον ἐπὶ ζευγος, ἡ διαφθόρουν ὅλως ἂν ἀπέκτων ἔχθρους, φαινόμενοι ὑπεράγαν αὐστηροὶ περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων τῶν.

Ἡ συνοδεία, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ πλοῖον, ἀνεῦρε τὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς κ. Θιλοριὲ ὀμύγουιν, ἡ ὁποία, μεῖνασα ἐν αὐτῇ, νύτῃχθε ν' ἀπολαύσῃ δύο ἀντὶ μιᾶς τέψεις, καθ' ὅτι, παρὰ τὴν παρελαύνουσαν ἐντὸς τῶν γλαυκοχρύσων κυμάτων πληθύν τῶν δίκην λευκοπτέρων χρυσαλλίδων πετώντων σκαφῶν,

ὧν τοὺς χιονώδεις ἱστοὺς ἐκόλπου ὁ ἡδύπνοος ζέφυρος, παρέστησαν εἰς ψυχαγωγικωτάτην βραχείαν σκηνὴν τῆς ἀτελευτήτου διενέξεως μεταξὺ τοῦ κριτικοῦ Δεζόρμ καὶ τοῦ μυθιοστοριογράφου Λαδερζάν. Ἡ οὐσία τῆς φιλονεικίας ἦτο αἰωνίως ἡ αὐτή, μόνον δὲ τὰ ἐπιχειρήματα ἐποικιλζον ἐκάστοτε.

— Πῶς δύνασθε νὰ κρίντε τὰ δημιουργήματα τῆς φαντασίας, ἔλεγεν ὁ μυθιοστοριογράφος πρὸς τὸν κριτικόν, ἂψ' οὐ νὰ δημιουργήσητε δὲν δύνασθε ; ἐγράψατε ποτὲ εὐδοκίμως κἀνὲν ἔργον δραματικόν, ἢ κἀνὲν μαθιστόγημα ; σεῖς οὐδὲν ἄλλο εἶδθε ἢ φακίραι πλάνητες καὶ φανατικοί, ἀξιοῦντες νὰ περιλάβωσιν ἅπασαν τὴν περὶ αὐτοὺς φύσιν, τῆς ὁποίας ἀγνοοῦσι τοὺς νόμους, ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου μέχρι τοῦ ὁποίου φθάνει ἐν μόνον ἀσθενὲς βλέμμα τῶν ἐσκοτισμένων ὁμμάτων τῶν.

— Σᾶς ἐλλεῖπει ἡ πολυμάθεια καὶ ἡ βαθεῖα μελέτη καὶ πείρα περὶ τὸν κλάδον, εἰς ὃν ἀσχολεῖσθε, ἀπὴντιδεν ἐκεῖνος, ἂψ' ὅτου δὲ τὴν φαντασίαν, τὴν δημιουργὸν δύναμιν, τὴν μητέρα τῆς τέχνης, ἀντικατεστήσατε διὰ τῆς λεπτολογίας καὶ τῆς ἀναλύσεως, οὐδὲν πλείότερον ἡμῶν δημιουργεῖτε !

— Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ κριτικὸς εἰμὶ αὐστηρὸς μόνον θυροφύλαξ τοῦ πλουσίου καὶ ἀδαμαντοχρύσου μεγάρου τῶν φιλολογικῶν καλλωνῶν ; Ναί, διότι ὑπὸ τίνα τίτλον καὶ ἐν τίνι δικαίῳ παρουσιάζεσθε πρὸς τοῦ δημοσίου, τοῦ ὁποίου τὴν προσδοχὴν ἐψ' ἡμᾶς καὶ τὴν ἀτομικὴν γνώμην παρακολῶτε, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἀπαγορεύετε τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο ;

Καὶ ταῦτα πάντα πράττετε ὑπεροπτικῶς, μὲ ἀγέρωχον ἦθος λαμπροῦ καὶ χρυσοφοροῦντος μεγιστάνος, κεκορεσμένου ἐκ νικηφόρων μαχῶν.

— Ὡ, ἀλλοτρίμονον, ἂν οἱ ἀφορισμοὶ σας ἐγίνοντο παραδεκτοὶ ἀδασανίστως ! . . .

— Καὶ σεῖς οἱ σύγχρονοι μυθιοστορηματοποιοὶ εἰσθε ἥδη γηραιοὶ καὶ ἀπνυδνκότες πλέον μνηστῆρες τῆς φιλολογίας, τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς νύμφης σας ! μεταξὺ αὐτῆς καὶ ὑμῶν τὰ πάντα εἰς λόγους μόνον παρέρχονται· ὁ προσποιητὸς πρὸς τὴν κοινωνίαν σεβασμὸς σας, ὡς καὶ τὸ ἐπίσης βεβιασμένον ἀπότομον ὕψος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίοτε ἀποτείνεσθε πρὸς αὐτήν, ἐνέχει πάντοτε τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἀδράνεια καὶ ἀδυναμίαν, τὴν ἀδυναμίαν τοῦ φθινοντος καὶ φθισιδώντος αἰῶνός μας ! Λέγετε ὅτι παρακολῶμεν τὴν προσδοχὴν καὶ τὴν ἀτομικὴν γνώμην τοῦ δημοσίου· μὴ παραπονεῖσθε ! αὐτὸ συμβαίνει, διότι οἱ πολλοὶ εὐρίσκουσιν εἰς ἡμᾶς ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ὑμεῖς στερεῖσθε : διὴ δὴ τὴν μελέτην καὶ τὴν πείραν.

Τὴν συζήτησιν κατεσίγασεν ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπελθοῦσα ἡ συνοδεία τῆς δουκίσσης δὲ Λωταρέ, πλουτισθεῖσα τελευταῖον ὑπὸ τῆς Βαλεντίνης καὶ τοῦ Ἰταλοῦ πρίγκιπος. Παρεκάθισαν τότε εἰς τὸ γεῦμα, ἀλλ' οὔτε ὁ χώρος οὔτε τὰ ἐδέσματα ἐπῆρουν, κατ' ἀνάγκην προκαλοῦντα τὸν φειδωλὸν μερισμόν, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ, λογικῶς ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῶν συνοδῶν, οἵτινες πάντες εἶχον ἀποτίσει τὸν ὑπερόγκον ναῦλον, κατεθλίβετο ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Λουζινιάργ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐφέρετο ἀνὰ τὰ στόματα ὅτι ἦτο εἰδημένος εἰς τὰ

δαφιλῆ καὶ πλούσια γέφυματα τῆς δουκίδους Λωταρέ.

Κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ γεύματος φαιδροὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς τόνοι μουσικῆς ἀνακρουοῦσης τὸν ἐθνικὸν ὕμνον ἐδόνησαν τὰς ἡρῶς, οὕτω δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἡδονὴν τῆς ἐντροφῆσεως εἰς τὴν ἀρμονικὴν τῆς Μασσαλιώτιδος μελωδίαν παρέσχεον ἡ φαιδρὰ αὕτη ἡμέρα εἰς τοὺς εὐτυχεῖς συμποσιαστας. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους βροχὴ ραγδαία, εὐεργετικωτάτη ὅμως εἰς τὸ ζεῦγος Σενάκ, παρακωλύσασα τὸν χορόν, ὅστις ἐμελλε νὰ λάβῃ ὡρὰν ἀμέσως, πνέγοντο τὸ πλῆθος νὰ ἐπιβῇ προῶς τοῦ ἀτμοπλοίου πρὸς ἀναχώρησιν.

— Συγγνώμην, ἀγαπητὴ φίλη! εἶπεν ὁ Ἀλδέρτος πρὸς τὴν γυναῖκα του ὅτε ἀπέμειναν τέλος μόνοι, συγγνώμην, διότι ἐγὼ σὲ παρέσυγα εἰς αὐτὴν τὴν σφικτίαν. Ἀλλὰ σοὶ ὁμνῶ ὅτι ὅλα ταῦτα ταχέως θὰ παρέλθωσιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ κατορθώσω ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Καδαρού. . . Ὁ Μοντουσσέ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀδρός ὡς ἄμβρις, μοι εἶπε μίαν μόνον λέξιν ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως ἐνόησα ὅτι εἶναι ἐν πλῆρει γνῶσει τῆς ὑποθέσεως, καὶ ὅτι δὲν τῷ διαφεύγουσι ποδὼς αἱ διασुरιτόμεναι φῆμαι. Τί ποιεῖς; πρέπει ν' ἀπαμύνη τις τοὺς ἀχρεῖους ἐχθροὺς διὰ τῶν ιδίων τῶν ὀπλῶν. Ἀλλὰ θὰ συνέλθωμεν, θὰ γείνωμεν ὡς ἡμεθα πρίν, φιλάττη, εὐθὺς ὡς λυτρωθῶμεν, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ἡ ἀπολύτρωσις.

Εὐνόητον ὅτι ἡ κ. Σανδολεν ἐβλεπε τὰ πράγματα ἥκιστα ὁμοίως πρὸς τὸν Σενάκ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς διαρκείας τῆς ἀρτισυνδέτου φιλίας τῶν. Ἦρχισε λοιπὸν συστηματικοῦσα ὁσημέραι τὰς πρὸς αὐτοὺς σχέσεις, κρίνονσα ἄλλως τε τὴν Θηρεδίαν λίαν ἐπαγωγόν, καὶ ἐκ θαρεστοῦ βεβαίως μετριοφροσύνης θεωροῦσα τιμητικωτάτην δι' αὐτὴν τὴν φιλίαν τῆς μεγάλης ἀριστοκρατίας, αὐτὴ ἡ προστατευμένη φίλη τῆς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτῆς πεπλασμένης δουκίδος δὲ Λωταρέ.

Ἡ ἑκτακτος αὕτη ὑπαρξίς, ἡ ἀγχνουστάτη κακοῦργος ψυχὴ, ἐξετίμα τὴν τιμιότητα τῶν γυναικῶν ἀπαραλλάκτως ὡς τὸν πλοῦτον τῶν ἀνδρῶν, τοῦτέστι μόνον καθ' ὅσον ἡδύνατο νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῶν. Διὰ σπανίας δὲ δεξιότητος κατορθώσασα νὰ τύχῃ ἐλευθέρως εἰς τὸν οἶκον τοῦτον εἰσόδου ἄνευ ἐπιμοτυπίας, ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς γείτονος, κατώρθωσεν ἐπίσης ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν δύο συζύγων πάσας τὰς περὶ τῆς δίκης εἰδήσεις σχεδὸν ἀσυναίσθητως αὐτῶν. Τότε μεθ' ἱκανότητος καὶ ἰδιοφυίας γυναικὸς εἰθισμένης ἥδη εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν τοιούτων βιωτικῶν περιπετειῶν, κατενόησε πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως. Καὶ τοι δὲ πρὸ αὐτῶν οὐδέποτε τὰ χεῖλη της ἤρθρωσαν τὸ ὄνομα τοῦ Μοντουσσέ, ἡμέραν τινὰ προδεκάλεσεν αὐτοὺς ὁμοῦ εἰς τὴν πλοῦσιν της αἰθουσάν. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ὁ Ἀλδέρτος εἶπε περιχαρῶς πρὸς τὴν Θηρεδίαν.

— Εἰς τὴν αἰθουσάν τοῦ καπνίσματος ἔλαβον πολὺ εὐχάριστον συνδιάλεξιν μετὰ τὸν Μοντουσσέ. Ἦμεθα μόνοι, καὶ ἐγὼ, δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας, τῷ ἐξέθεσα πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμουν.

Μετ' οὐ πολὺ, ἐπειδὴ τὰ θερινὰ θάλασσαν ἤρχιζον ἥδη μετρίαζόμενα ὑπὸ τὰς δροσεράς τοῦ σελτεμβρίου πνοάς, ἡ Θηρεδία ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς

Λωζάννην πρὸς ἀγορὰν ἀναγκαίων τινῶν ἀντικειμένων. Ἀγνοοῦσα δὲ ἐντελῶς τὴν πόλιν ταύτην, ἐξήτησεν ὁδηγίαν παρὰ τῆς Μαгдаλινῆς.

— Ὡ, τί ὠραία ἰδέα! ἀνέκραξεν ἐκείνη κροτοῦσα τὰς χεῖρας. Ἡ Βαλεντίνη κ' ἐγὼ διοργανίζομεν κατ' αὐτὰς ἐκδρομὴν ἐκεῖ, ἔλθετε λοιπὸν μαζί μας.

Πρὸς τοῦτο ὠρίσθη ἡ αὐριον. Ὁ δὲ Ἀλδέρτος, ὅστις ἐμελλε νὰ γραφῇ μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν δικηγόρον του, προσεγγιζούσης δυστυχῶς τῆς ἀπαισίας στιγμῆς τῆς εἰς τὸ δικαστήριον ἐπανόδου, δὲν ἡδύνατο νὰ συνοδεύσῃ τὰς τρεῖς γυναῖκας εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Ἀμα ἐπιβᾶσαι τοῦ ἀτμοπλοίου, ἡ Μαгдаλινὴ καὶ ἡ Βαλεντίνη ἤρχισαν ὁμιλοῦσαι περὶ τῶν ἐν τῷ προγράμματι τῆς ἡμέρας ἀγορῶν, δι' ἐντέχνου δὲ περιπλοκῆς δυσχερεῖων τινῶν, ἃς προσμελέτησαν ἐπιμελῶς ἐκ τῶν προτέρων, ἐπεφόρτιδαν ἐπὶ σκοπῷ τὴν Θηρεδίαν δι' ἀγορῶν τινῶν, ἃς ἤθην θὰ διεξεπεραιούουν αὐτοπροσώπως ἂν δὲν ἀνεκάλυπτον αἰφνιδίως τὰς ἐν λόγῳ δυσχερείας.

Μόλις ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὁχθὴν, αἱ δύο φίλαι ἐξηφανίσθησαν ἐσπευσμένως, ἀφίνουσαι μόνον τὴν Θηρεδίαν, ἥτις μεθ' ἑκατοντάδα βημάτων ἀκουσίως προσκόπτεται ἐπὶ τοῦ Μοντουσσέ, προερχομένου ἐν Θονῶν, τυχαίως, ὃς ἔλεγε. Ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐν τῇ συνέσει αὐτοῦ, διέγνω ὅτι ὤφειλε ν' ἀποκρίνῃ ὅτι ἡ αὐτὴ τυχαία σύμπτωσις συνετέλεσεν ὥστε ἐρχόμενος εἰς Λωζάννην νὰ συνοδεύται ὑπὸ τοῦ Βεριζάλ, ἐνέπνευσε δὲ καὶ εἰς τὸν Καδαμινό, νὰ ἔλθῃ ἐκ Βεδεῦ πρὸ μιᾶς ὥρας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Σύμπτωσις εὐεργετικωτάτη, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ὅχι μόνον εἰς τὴν Θηρεδίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς φίλας της, τῶν ὁποίων ἡ ἐξαφάνισις πληρηέστατα ἐξηγεῖται τὸν τεύθεν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγὼ εἰς τὴν πόλιν, εἶπεν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, γνωρίζω πάσας τὰς γωνίας της, καὶ θὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ πολλὴν χρονοτριβὴν τοιοῦτοτρόπως.

Ἡ ροδιζούσα χροιά, τὸ ἐξαστράπτον ἐκ κρυφίων σπινθήρων βλέμμα καὶ τὸ θριαμβευτικὸν μειδίαμα του ἀπῆρσαν τελείως εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις ἀφ' ἑτέρου λίαν εὐλόγως ἐκρινεν ὑποπτόν πως τὴν αἰφνιδίαν αὐτοῦ ἐμφάνισιν.

— Κύριε πρόεδρε, τῷ εἶπεν ὑποκλινομένη ψυχρῶς, βιάζομαι τόσον σήμερον, ὥστε θ' ἀναγκασθῶ νὰ μεταβῶ ἐφ' ἀμάξης.

Ὁ καλλωπιστὴς ἐξεπλάγην ἐπὶ τῇ ἀπαγνῇ ταύτῃ διαπορῶν ἂν ὤφειλε νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν διάδικον, ἥς ὁ σύζυγος ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀρωγὴν του ὡς νοήμονα περὶ τὴν κατανόησιν τῆς ἀπάτης, ἢ ὡς ἀπλῶς ἀκοινώνητον. Ἀλλ' ἐκείνη ἀπέειχεν ἥδη μακρὰν, φεύγουσα αὐτόν, οἶονεῖ ψυτευθέντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δίκην μαρμαροστέρενον ἀνδριάντος ἐξωργισμένης ὁμήθος. Ἐκτοτε δὲ ὁ Ἀλδέρτος καὶ ἡ Θηρεδία οὐδέποτε πλέον ἤκουσαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δικαστικῆς συνεδριάσεως.

Ἡ νεαρὰ γυνή, διατρέξασα ἐν μεγάλῃ βίᾳ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, ἐσπευσε πρὸς τὴν ὁχθὴν, ὅπου ἀνεῦρε τὰς δύο συνοδοὺς, ὑπογελάσας καὶ ψιθυρίζουσας κρυφίως, ὑποκρινόμενας δὲ προσέτι κόπων μεγάλων ἐνεκα τῶν πολλῶν ἀγορῶν, καίτοι οὐδὲν ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας. Ἐν ᾧ δὲ ἡ κόρη σάτα